

Varovně zní vánoční tóny vesmírem.

Vánoční zvony vyzvánějí nyní počátek konce jedné světové doby! Lidstvo nechává v pohodlnosti tyto tóny na sebe působit při pomýšlení, že vypráví o bytí jeho Spasitele, který přišel kdysi na zem a bojoval o něj, kvůli němu trpěl a zemřel.

Slyší **utěšení** z těchto zvuků, vnitřní uspokojení, kterému se snaží oddat, protože se domnívají, že v tom spočívá víra.

Avšak to všechno není nic jiného než mráкотný stav lidské duchovní lenosti, který je chce nechat usnout k duchovní smrti, která je jako nepotřebné vymaže z tohoto stvoření.

A mnozí z těchto pozemských lidí již dřímají! Druzí jsou štváni nouzí. Nemohou mít žádnou radost ze zvuků, které pozemsky nasycené uvádí do stavu blaženého zadostiučinění. Pro ně znamená toto vyzvánění nové starosti, nový žal a novou zášť vůči osudu, který je zjevně neprávem tak zanedbává a mučí. Při tom v nich pozvolna vysoko vzrůstá rozhořčení vůči bližním, kteří se mají podle jejich mínění lépe než oni sami.

Jsou také mnozí, kteří ležící v nemoci reptají vůči oné neodvratnosti prozřetelnosti, která právě jim vzala čistou radost ze svátků.

A jiní zabrání do práce nemyslí vůbec na nic, nanejvýš na zisk, který se snaží ze své práce obdržet.

Ani jediný mezi všemi lidmi neslyší v tomto vyzvánění onen úzkostlivý zvuk, který se v něm zachvívá a který v bázni se chvějící bytostní snaží se tím vyslat jako poslední varování před neblahou bouří! Zvěstují náhlý konec jedné světové doby!

Lidé však neslyší z toho nic, jsou příliš zaměstnáni sami sebou. Pro něco jiného nemají vůbec čas, nejméně pak k vnitřnímu prohloubení a k poznání sebe, které by bylo v těchto hodinách tak naléhavě nutné. Tak zůstanou slepí vůči nebezpečí a nedbají vln valících se k nim, jejichž drtivou moc bytostní v předtuše již cítí.

Když se pak přežene nad touto zemí veliká bolest, nebude již více žádného zastavení a žádného návratu. Konec musí být vychutnán, i kdyby byl sebetrpčí.

Naslouchejte zvuku zvonů a poznejte, co vám chce **tentokrát** říci! Je v něm něco, co v něm doposud nikdy nebylo. Odnaučili jste se však něco z toho slyšet. Uzavřeli jste se vůči veškerému tkaní ve stvoření již před dávnou dobou, a proto již více nemůžete zaslechnout všechna varování, nýbrž potácíte se nevěšimavě nad smrtící propastí, kde každý nejistý krok vám může přinést zkázu.

Při tom ještě držíte svůj zrak pevně uzavřený, protože světlo již nemůžete snést, poněvadž vás oslňuje, bolí, místo aby vás osvěžovalo a posilovalo.

Ubozí, kteří proto nemůžete již více přijmout světlo a jen temnota se vám jeví jako oblažující; jděte, seberte všechnu svou sílu a naslouchejte **v** sobě, **kolem** sebe, dokud neobjevíte hrozící nebezpečí; neboť jinak vás zcela neočekávaně zavalí. Avšak

musíte si již pospíšíť; neboť zůstává vám k tomu málo času.

Také vám to nyní již více nebude ulehčeno, protože jste na Boží varování nechtěli slyšet, nýbrž jste se drželi uzavřeni každému napomenutí ze Světla, jakmile při něm bylo očekáváno a požadováno, abyste se konečně **probudili** z duchovně líného bytí, abyste se duchovně spoluzachvívali v zákoně pohybu!

A tento požadavek je **vždy** ze Světla, zatímco všechna vábení temnot zůstávají namířena na duchovní pohodlí. Rozlišit toto zde není pro vás tak těžké, pokud k tomu jen máte vůli. Avšak to je přece právě to, co vám schází.

Pohodlnost zůstává vždy **proti** zákonu stvoření, který nese vůli Boží a **vyžaduje pohyb**; neboť pohodlnost lidského ducha se stává leností, která vede ke smrtícímu spánku, a tím k selhání ve stvoření a ke zničení. Neexistuje **ani jediná cesta**, kterou by se dalo vyhnout těmto následkům. Obchodnický obratná chytrost **není** duchovní pohyb.

A abyste bezpodmínečně propadli těmto nejtěžším následkům, je **to**, co temno chce. Volání ze Světla však bude požadovat **vždy životnost**; neboť jinak vede se každému lidskému duchu ve stvoření jako plavci v proudu. Neudrží-li se trvalým pohybem na místě, kterého dosáhl, tak žene ho proud od něj, jakmile chce odpočívat, a musí pak zmnohonásobit úsilí, aby se konečně dostal velmi unaven opět na stejné místo, které by si s menším vynaložením síly mohl hravě udržet. A se znovunabytím **stejného** místa nic pak k tomu ještě nezískal, navzdory silnému úsilí.

Osvobod'te se jednou skutečně duchovně jediným

pohybem! Pak budete všude poznávající nacházet jen velikou, nesmírnou lásku Boží, kamkoliv pohlédnete. Jste jí přece zahrnuti, a nedbáte o ni, jako rozmazlené děti, které mrzutě sedí před bohatou tabulí, protože již netouží po pamlscích, které mohou jíst denně, kdykoliv se jim zachce.

I vy sedíte u prostřeného stolu tohoto stvoření a zvykli jste si z něj pouze bezohledně **brát!** Avšak mezi požadujícím braním a čistě chtěnou možností přijímat je veliký rozdíl.

Ve stvoření vedlo se vám příliš dobře. Smět svobodně chtít vás, pozemské lidi, však učinilo pyšnými. Hráli jste si s tím ve své zpupnosti a – nyní na konci jste tuto hru **prohráli!** Nyní vám brzy nastane vědomí, jakou hodnotu jste v možnosti svobodného chtění měli v rukou, které jste nikdy nedbali; především jste také nemysleli na to, že takováto **hodnota** také ukládá **povinnosti**, které spočívají v **poznání odpovědnosti** za toto veliké léno.

Lehkomyslně jste zacházeli s možností chtít, proto vám nyní musí být odebrána, dokud nejdříve nedokážete, že jste hodni ji opět znovu nově obdržet. Člověk žel dovede ve svém zvláštním způsobu ocenit **to** všechno teprve tehdy, když to musel **namáhavě** získat, nebo jen tehdy, když mu bylo to, na co si dlouhodobě zvykl, náhle odňato. Teprve odnětí probudilo v něm pojem hodnoty!

Také toto všechno spočívá v pokřivenostech jeho bytosti, ve kterých našel domýšlivost a při tom se zcela odnaučil skutečně **přijímat!**

V možnosti přijímat spočívá tak neocenitelná velikost, jakou nejste schopni dnes ještě pochopit, jinak byste ji nemohli

trvale tak pohrdavě pošlapávat nebo jí nedbat. **V tom spočívá samotné lidství! Vědomě**, opravdově **přijímat** milosti Boží, teprve **to** dělá člověka člověkem!

Avšak při tom musí být domýšlivost zcela vyloučena, jinak se nejedná o opravdové přijímání. S domýšlivostí v pozadí nebylo by to možné. A kdo se napřed naučil správnému přijímání, ten také právě tak rád správně rozdává. Tím on pak naplňuje převládající základní zákon čisté lásky, který se jasně, zářivě a vítězoslavně táhne celým stvořením: že jen v dávání spočívá také opravdové přijímání!

Tento děj je pevně zakotven v každém duchovním dění, avšak projevuje se také až do hrubohmotnosti. Pohleďte na svátky vánoční!

Existuje jen málo lidí, kteří chápou, v jaké **formě správně** dávat, nebo jak vůbec dávat! Je to známka rozšíření bezmezné povrchnosti; neboť nerozvážené darování děje se povrchně, což je jen následkem duchovní lenosti, kterou si mnozí lidé osvojili. Není pak vůbec překvapující, že takové darování přináší často jen velmi málo radosti.

Darujete-li však **uvážlivě**, s vnitřním porozuměním, tak je toto dávání také promíseno s pravou radostí a s láskou, která vám jakožto dárci bude opět bohatě darována v tomto dávání skrze radost, kterou tím probudíte, ať už také jen správným slovem ve správný čas!

Správně dávající je však **přísný** ve své volbě. Nikdy nepřijde například na myšlenku, aby nabídl peníze jako dar lehkomyšlnému člověku, který by je použil vždy jen podle svého

lehkomyšlného způsobu, sobě a snad i jiným ke škodě, ať už jen ke škodě na zdraví jejich pozemského těla tím, že kouří, pijí nebo následují jiné výstřednosti, k nimž jste dali pak podnět vy skrze falešně použitý dar.

Je neuvěřitelné, jak často se hřeší právě **v tom** skrze povrchnost v dávání, které schází jakákoliv láska. Ukazuje se pak jasně, že to dávající udělal jen proto, aby se splněním rychle zbavil obtížného obyčeje.

Dávejte proto rozvážně a s láskou všechno, co chcete dát; neboť ona vás již nechá vycítit, co je správné.

Lidé mohou své vlastní pokřivení nejnázve poznat **na tom, jak** stojí ve stvoření. Je to přece všechno nejčistší láska, která vám z něj vykvétá vstříc, i kdybyste brali v úvahu jen zemi samotnou. S výjimkou toho, co přichází od lidí.

Lidé sami však již nemohou **přijímat**, nýbrž chtějí ke všem darům přistupovat panovačně, požadujíce to, co si sami vytvořili: **Peníze!**

Cení si je mnohem víc než všechny věci, které si za ně mohou koupit, aby jimi sebe nebo jiné potěšili. **Kvůli těmto penězům** se mučí, pronásledují, bojují a podvádějí se, pomlouvají, kradou, loupí, vraždí, ne kvůli kráse a darům tohoto stvoření, které jsou jim dobrovolně a snadno poskytovány, nýbrž jen pro peníze, za které se dá koupit majetek, a také kvůli **požitkům**, které si tím mohou opatřit, požitkům, které vytvořil jejich rozum!

V tom všem nenajdete žádnou touhu po klidném pracovitém pozemském životě člověka, který se v tichém díku k

Bohu nadto raduje z krásy tohoto stvoření! Takový člověk bude posměšně nazván podivínem, když v sobě nemá žádný popud k něčemu „vyššímu“. Tím vyšším je však míněno všechno nízké, které spočívá v nesmyslném nahromadění pozemského jmění, jen aby je vlastnil, aby sobě a snad i několika blízkým tím opatřil ještě bujnější způsob života, který ve všech případech přinese duchovně velkou škodu různého druhu; neboť smět být majetným **zavazuje** nejen vůči pozemským lidem, nýbrž i vůči Stvořiteli!

Mnohým z těchto pozemských lidí by se duchovně lépe postupovalo vpřed, pokud by svůj pozemský život **nemohli** pohodlně užívat! Jak je tomu ve všem, tak tomu má být také s bohatstvím: v budoucnosti také zůstane jen **těm**, kteří s ním umí zacházet **Bohem chtěným** způsobem, kteří ho tedy povedou k požehnání. V takové ruce bude se pak trvale rozmnožovat.

V konečném soudu se nyní pozemským lidem stane tato modla zkázou, aby ji v prožití této šílené honby poznali jako **to**, čím **je: nehodnou** lidstva, které má **vůči svému Stvořiteli** povinnosti!

Kdyby bylo svaté Slovo Syna Božího Ježíše před dvěma tisíci lety lidstvem správně přijato, tak by muselo dnes všechno vypadat jinak, než jak tomu žel je!

Člověku tehdy, tak jako dnes, k tomu scházelo jako ve všem chtění opravdově přijímat! **Nemůže** již více přijímat, protože jeho domýšlivost k tomu nutnou půdu zcela otrávil. A proto přijímal také Slovo již předem zkřivené. Na něm však mezitím nebylo nic zlepšováno nebo znovu napraveno, nýbrž naopak bylo ještě více změněno v lidském chtění, které zná jen **jediný** cíl: vykládat si

všechno **tak**, aby mu to přinášelo nejpohodlnější prospěch a aby nebyl především také žádným způsobem znepokojován.

Člověk při tom neuvažuje, že to bylo **Boží** Slovo, a ne slovo lidské, a že proto také nesmí být vykládáno podle **lidského smyslu**. Přišlo shůry na tuto zem, a nevyšlo z této země.

Je pro mne obtížné mnoho o tom mluvit, protože je mi nepříjemné osvětlovat omezenou strnulost, se kterou se ještě dnes učí velkým slovům Ježíše a při tom ještě vykládaných podle přání lidí, zatím co jsou **všeobsáhlá**.

Lidé této země ve svém úpadku opravdového poznání Boha předstihli dnes mnohé, nač sami pohlížejí s odporem, když se najde sepsáno něco podobného v dávné minulosti pozemských národů, jen v jiné formě, přičemž oni sami vytvořili z velkého smyslu Kristových slov karikatury, které zcela přesně vyhovovaly jejich duchovní pohodlnosti, jejich sklonu k pozemskému vlastnictví a pozemskému vlivu, ano, podporují ho a mimořádně ulehčují jeho získávání. V **tomto** směru byl přetvořen mnohý zázračný smysl Kristových slov.

Boží soud do toho nyní brzy promluví, lépe a zřetelněji, než mohou pozemská slova, a jen to, co bylo a je skutečně pravé, zůstane z existujícího ještě nadále zachováno. –

Tak byla veliká oběť lásky, kterou přinesl Ježíš, zcela zbytečná, když hvězda betlémská ohlašovala lidstvu jeho pozemské zrození. Lidé již tehdy nebyli více způsobilí tento nepochopitelný dar lásky Boha skutečně a v čisté pokoře přijmout; neboť jejich domýšlivost byla již příliš velká!

Ano, lidé jsou rozmazlení! Nevidí proto již více v nadbytku všech darů, které smějí čerpat, velikou Boží lásku, nýbrž stávají se v domýšlivosti buď panovačnými, nebo vzpurnými. V obou případech si však sami kazí radost, kterou by mohli cítit, protože si tím v sobě otráví každý čistý požitek, který jim může poskytnout jen opravdová schopnost přijímat.

Následkem toho je opět malomyslnost, jakmile jednou již nemohou čerpat z plnosti. Je jim pak úzko, protože nemají důvěru v Boha v **pravém** smyslu, jak to je nutné pro toho, kdo chce jít odvážně vstříc bouřím! Není žádným plnocenným kapitánem ten, který svou loď ještě nedovede vést těžkými bouřemi.

V důvěře v Boha spočívá, pokud to správně pozorujete, **poslušnost** k Bohu! A poslušnosti k Bohu se člověk již naprosto odnaučil. **Spočívá** to v jeho domněnce, že on je pánem této země. Přitom nepoznává, že byl jen velmi špatnou karikaturou pravého vládce, když přece všude pod tlakem rozumu vytvořil úzce omezené karikatury místo toho, co vytvořit měl.

A tak nestal se ve stvoření moudrým vládcem, nýbrž nevědomým, svévolným despotou, proti kterému se nyní vzpírá všechno, co se správně zachívá ve vůli Boží a co se zachívat chce.

Panovačný a vzpurný! To jsou vlastnosti lidí, kteří se povznesli nad ztěžkle opožděné duchovně líné masy. Mezi těmito duchovně línými lidmi jsou ovšem velmi rozumově chytrí, protože rozum a ducha nelze považovat za totéž. Existují velmi čilí rozumoví chytráci, kteří **přesto** duchovně dřímají nebo je jejich **duch** pevně **zazděn**, omezen do té nejtěžší ze všech forem.

Naproti tomu existují duchovně silní lidé, kteří jsou **pro** stvoření a **ve** stvoření nanejvýš cenní, aniž by bližní něco z toho hrubohmotně pozorovali. To je způsobeno tím, že lidé všechno toto nepřímé bohaté ovoce těchto zázračných vyzařování nepovažují za následky duchovní způsobilosti takovýchto lidí, kterých si pozemsky nijak zvlášť vysoce necení, protože se neuplatnili skrze rozumovou činnost.

To, co je skutečně vyšší, neumí přece člověk dneška ocenit, protože to již více nezná. A přece by se mohl duch s rozumem velmi dobře snášet, ano, **mají** na zemi spolupracovat, pokud chce člověk v bezprostředně viditelných následcích vykonat hrubohmotně velké věci. Avšak duch musí při tom stát **nad** rozumem a řídit ho.

Pak bude dobrota ducha svěže pulzovat a sálat všemi činy pozemského rozumu, čímž bude také trest při největší přísnosti v sobě skrývat lásku. Lásku, která v každém trestu vidí jen **cestu ku pomoci**, jak je tomu podle všemoudrých zákonů Božích jediné správné! Pod trestem nesmí být viděno něco, co má jen stejně **oplatit** nějaké provinění. Tak jednostranně vytvořené a vymyšlené nenajdete **nic** v celém stvoření, kromě myšlení a jednání, které vytvořil lidský duch!

Na tom musíte ihned poznat, že podle **Boží** vůle **nemyslíte a nejednáte**, nýbrž budete nuceni i v tomto zcela se nyní přeměnit, pokud má být vůbec řeč o říši Boží na zemi!

Mnoho práce leží před vámi, nejprve však veliká práce **na vás samotných**, dříve než může přijít výstavba podle vůle Boží, která v sobě nese požehnání a sílu k setrvání, k čemuž vy přece máte poskytnout základ jakožto pozemsky pevnou oporu.

Já vím, že jste připraveni pro to udělat i to nejkrajnější! Pracovali byste radostně ve dne v noci, aniž byste se unavili, rádi byste také přinesli každou oběť, která by vám byla možná, s ochotou skutečně dobrých lidí, kterými jste, avšak na sobě samotných, **v** sobě **nejprve** pracovat, to vám připadá hořce obtížné! Připadá vám to těžké, protože celé vaše myšlení na to není vůbec nastaveno.

Chcete to přece všechno vykonat, také se o to pokoušíte, avšak stále znovu sklouzáváte při tom do starých drah setrvačnosti lidských zvyklostí, které sem přicházejí již tisíciletí a také ještě dnes na vás tíživě spočívají.

Vy však, kteří jste přijali mé Poselství, stojíte těsně před tím, stojíte již v procitnutí, a je třeba ve vás jen malého trhnutí, abyste se **osvobodili** pro to veliké.

A toto trhnutí, které je při tom rozhodující a tak snadné, to neumíte udělat! Jste v tom jako úplně malé dítě, před nímž je křídou nakreslená čára, kterou nechce překročit, protože se domnívá, že nemůže! A více než taková křídová čára před vámi jako překážka neleží. Křídová čára, která vás jen mate, která však nikdy nemůže být nejmenší překážkou, pokud toto váhání nevychází od vás, protože jste příliš bázlivi tento tak nutný krok udělat.

Avšak **musíte** to udělat a sílu máte již v sobě! **Klíčem** k tomu je jediné to zvláštní, a přece tak jednoduché tajemství opravdové schopnosti přijímat, která rozkvétá jen z pravé pokory.

Nepotřebujete se při tom ještě něčemu přiučovat, nýbrž máte **jen odklidit** to, co starého a spotřebovaného na vás visí

nebo co vám zahrazuje cestu ležící před vámi.

Staňte se **v sobě novými**, vy, kteří mne chcete následovat, pak se bude i vaše okolí nově vytvářet v tlaku, který z vás vychází a skrze vás září! Neboť v **novém bytí** budete nejprve tvořit čistý průplav pro Boží sílu, která vás zaplavuje již dlouhý čas.

Je to malý, jen zcela maličký krok, který v tom ještě musíte udělat, avšak je nevyhnutelný a **tak** důležitý, že celé vaše myšlení přebuduje a posílí k nejzáračnějším účinkům!

Bůh vás očekává! A v milosti očekával, abyste se nemuseli zřítit v hodině vaší nouze! Pro novou dobu musí být tentokrát vytvořen pevný, neochvějný základ! Základ, který čistě, křišťálově jasně a světle září nade všemi lidmi. Nesmí být opět zploštěn a pokřiven, jak se to kdysi stalo, když Ježíš Kristus přišel na zem a nenašel u lidstva pro svou tak velikou oběť lásky půdu, která by mohla být schopna přijmout v čistotě tento Boží dar!

Vezměte dnešní vzpomínku na narození Syna Božího Ježíše na zemi jako podnět k učinění tohoto posledního kroku, který je pro vás ještě nutný, k němuž je vaše noha již dlouho pozvednuta. Dejte sebou trhnout a vykročte odvážně vpřed. Není to těžké a trvale na to pak budete vděčně pomýšlet.

Proste Boha, aby nyní tento svátek mohl být také dnem **vašeho** obrození k **vašemu** velkému obratu!